

Пжтеката, по която вървѣше, се извиваше сега по една малка полянка. Въ такъвъ студъ не бѣше мислимо да се спасява по височината на нѣкое дърво, и затова Янъ седна на освѣтения отъ луната снѣгъ, като силно стисна съ една ржка пушката, а съ другата напипваше патронитѣ. Сърдцето му се свиваше отъ страхъ. Изъ гората се чу дълбоко мелодично виене.... То идѣше вече отъ много близко мѣсто; повтори се и изведнажъ замлъкна. Благодарение на луната, бѣше свѣтло като день. Вълцитѣ навѣрно видѣха Яна, и се спрѣха при края на полянката. Отъ дѣсно се чу трѣсъкъ отъ клонъ, и отлѣво — оглушително виене, следъ това отново настъпи тишина.

Янъ чувствуваше, че е заобиколенъ отъ вълцитѣ, които го дебнатъ, скрити задъ дърветата. Напраздно напрѣгаше очи да се прицели; вълцитѣ бѣха умни и не излазяха на открито. Янъ сжщо бѣше уменъ и седѣше спокойно; той знаеше, че щомъ почне да бѣга, глутницата ще се нахвърля върху него.

Навѣрно, това не бѣше голѣма глутница; тя реши въ своя воененъ съветъ да остави Яна на мира. Следъ като почака двадесетъ минути, той стана и се упжти за дома. Изъ пжтя си мислѣше: „Сега зная, какво трѣбва да чувствува еленътъ, когато чува задъ себе си крачки и ударника на пушката“.

Еленътъ отъ Пѣсъчнитѣ хълмове.

Въ едно студено утро Янъ се упжти за боровата гора. Изъ пжтя единъ дърваринъ му разказа, че срещналъ кошута съ гигантски еленъ, който на главата си ималъ цѣла гора отъ рога.

Янъ трѣгна по пжтя, който му посочи дърва-